Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Schimbării la faţă a Domnului

Îmi deschid gura şi-Mi las auzit glasul ca să fie aşezat în cartea cuvântului Meu pentru sărbătoarea Mea cea de azi, când Eu, Domnul, acum două mii de ani, după ce începusem să-i vestesc pe ucenicii Mei că va fi să merg la Ierusalim ca să pătimesc pe cruce pentru mântuirea lumii, am luat pe trei din ei mai pătrunşi de durerea Mea şi ne-am suit pe munte înalt şi M-am arătat lor în lumină ca de soare strălucitor şi în veşmânt alb ca lumina, căci aşa a voit în ziua aceea Tatăl să Mă vestească lor Fiul Său iubit, întru Care El a binevoit, şi le-a spus lor să Mă asculte, iar Moise şi Ilie au stat atunci de o parte şi de alta a Mea pe munte înaintea ucenicilor Mei, care s-au spăimântat căzând, iar Eu, atingându-i, le-am dat putere şi le-am spus apoi: *«Sculaţi-vă şi nu vă temeţi, şi nimănui să nu spuneţi ce aţi văzut, până ce Fiul Omului nu Se va scula din morţi!».* Aceasta este ziua pe care Eu, Domnul, o aduc azi în amintire bisericească şi tot aşa fac, ca şi atunci fac, căci Mă vestesc poporului Meu acum că peste zece zile cobor cu slavă mare, cu slăvit cuvânt, cu taina coborârii Mele până va veni ziua descoperirii ei, ca şi atunci pe munte când a fost să Mă vadă ucenicii în slava Mea cea de la Tatăl, mai înainte de vecii fiind îmbrăcat în ea de către Tatăl Meu Savaot, dar pe care mereu Mi-am acoperit-o în taină ca să pot să stau printre oameni şi să las lor cartea venirii Mele pe pământ la ei ca un om, căci am venit smerit şi M-am născut din trup de Fecioară ca să vin pe pământ şi să fiu om şi să Mă vestesc Dumnezeu adevărat prin smerenia Mea, prin venirea Mea cea plină de putere, cu care înviam morţii şi alungam suferinţele cele greu de dus pentru mulţi suferinzi pe pământ atunci.

O, poporul Meu de la izvor, peste zece zile tu Îmi vei primi venirea Mea cu sfinţii şi cu mama Mea Fecioara, al cărei loc între sfinţi este de-a dreapta Mea, precum este scris, căci M-am dus la Tatăl după patima Mea şi am venit apoi şi am luat-o şi pe ea şi stă ea pe tronul slavei ei cea de la Dumnezeu, după cum i-a fost alegerea, căci umilinţa ei a fost mare, măi poporul Meu.

O, iată de unde trebuie să înveţe omul umilinţa! Să se uite la Mine omul, căci M-am coborât din cer umilindu-Mă şi stând umilit pe pământ, şi să se uite omul la mama Mea Fecioara, care s-a suit la cer pentru umilinţa ei cea plină de Dumnezeu, şi pe care omul n-o poate atinge cu purtarea lui, decât numai dacă voieşte el să fie după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu pe pământ între oameni şi nu după asemănare cu omul, căci omul este pedepsit de trufie atât de greu, încât n-are ochi şi minte cu care să-şi poată simţi şi vedea acest păcat ca să-l poată pedepsi apoi în însuşi trupul său şi să învieze în Dumnezeu, făcându-se locaş lui Dumnezeu apoi, aşa cum proorocii s-au făcut şi toţi purtătorii de Dumnezeu în vremea care s-a scurs de la facerea lumii şi până azi.

O, aştept şi Eu, cu duhul ars aştept să vină la izvor cei ce vin, şi aştept să petrec cu ei mângâiere pentru Mine şi pentru sfinţi. Aşteaptă şi ei să vină şi să ajungă şi să se întâlnească aici cu slava cuvântului Meu, în care Eu sunt înfăşurat pe deasupra ca să pot veni când vin cu glasul Meu peste pământ, că e măreaţă foarte slava venirii Mele, şi s-ar învăţa omul şi cu ea dacă s-ar desface mai mult taina ei înaintea lui. Fiecare om trebuie să se schimbe el, nu Dumnezeu, şi trebuie schimbarea aceea cu care să-L vadă el pe Dumnezeu aşa cum M-au văzut pe munte înalt cei trei ucenici ai Mei, apropiaţi mult tainei dumnezeirii Mele pentru schimbarea lor de partea Mea, şi pentru care Eu le-am răsplătit pe pământ cu slava Mea.

Nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu, decât dacă se face el fiu al lui Dumnezeu. Dacă omul se face atât de uşor fiu al diavolului, tot aşa de uşor se poate face şi fiu al lui Dumnezeu, iar când Domnul voieşte aşa cu omul, poate omul atunci chiar şi fără să vrea el aceasta, numai să vrea să înveţe când vine la el învăţătura lui Dumnezeu ca să se dea lui. E măreaţă foarte taina lui Dumnezeu cu omul, iar Domnul este cuvânt lângă om şi Se descoperă şi Se face cunoscut şi Se dă omului putere şi lucrare, iar ca să creadă omul aceasta, să se uite la fiii diavolului, care slujesc

acestui stăpân în fel şi chip atât cât vor ei, ca apoi să-i dea diavolului putere şi lucrare în ei. Cel ce din întâmplare sau dinadins caută şi crede să asculte la uşi sau la ferestre ca să audă şi să ştie cele ce se grăiesc dincolo de cele ce nu se văd, trebuie să creadă şi să ştie că atunci diavolul are lărgime mare să-şi folosească acele lui, ţepii lui şi să înţepe inimile celor ce se întâmplă sau se aşează cu urechea la uşi şi la ferestre, şi cărora diavolul le pune atunci în urechi ceea ce nu se vorbeşte, dar el potriveşte după undiţa lui spre om grăiri pe dos ca să facă răul în om şi să facă omul răutate apoi şi duh de dușmănie, şi n-au de unde să ştie oamenii acest obicei din partea diavolului lucrător, şi care scoate multe împotriva omului şi niciodată pentru om, şi se face omul tătar pentru om şi dă cu măciuca, şi se face turc şi dă foc ogorului, şi se face hun sau ungur cu inimă amară şi plină de ură şi de dor de moarte peste om. O, dacă toate aceste tainice lucrări diavoleşti mişună printre oameni încă de la începutul lumii şi sunt şi lucrează mereu ca să-i facă pe oameni fii ai diavolului, iată, Eu, Domnul, pot şi mai mult, pot pentru binele omului, pentru viaţa omului, şi pot tot ceea ce voiesc, numai să poată omul să Mă creadă, să Mă înţeleagă, să vrea să înţeleagă pe cele ce nu se văd ale Mele şi care lucrează prin taina lor atât cât nu se suie la mintea omului. Aşa am lucrat Eu acum două mii de ani peste cei trei ucenici ai Mei, suindu-Mă cu ei pe munte înalt ca să le descopăr lor apoi taine ale celor ce sunt şi nu se văd şi nu se aud în chip firesc. M-am lăsat atunci descoperit în slavă înaintea lor, grăind cu Moise şi cu Ilie despre patima Mea, care se apropia zi cu zi mai mult, şi ca să le descopăr celor trei ucenici cele ce aveau să vină şi să se adeverească, şi pentru care omului nu-i trebuie numai credinţă, ci îi trebuie şi durere, şi iubire pentru durere îi trebuie, căci Domnul este tot o durere între cer şi pământ de şapte mii de ani, dar durerea Lui purtată cu omul poate să-l facă fericit pe om, adică plin de iubire şi de duioşie, căci altfel de fericire în om nu este fericire, ci este duh vremelnic, nălucă, din care omul nu rămâne cu nimic.

Să se aşeze omul cu urechea şi cu înţelepciune la fereastra Domnului, la gura Domnului, ca apoi să Se descopere Domnul în ochii omului căutător după Domnul, căutător cu dor. Atunci Domnul îl va hrăni pe el cu cele tainice ale Lui şi care nu mint dăruindu-se şi arătându-se apoi cu lucrarea lor, căci Domnul este adevăr. Pentru toate aceste înţelesuri adânci îi trebuie omului învăţător păţit, povăţuitor care cunoaşte pe Dumnezeu şi de la Dumnezeu pe cele tainice ale Sale şi adeverite apoi spre vedere şi apoi împărţite spre credinţă peste oameni, căci Domnul lucrează curat şi sfânt, faţă de lucrarea cea plină de curse a diavolului, cel de şapte mii de ani vrăjmaş pe om, după ce tainic a lucrat şi l-a înşelat pe om la început, ca apoi să se nască om după om din omul cel de la început, înţepat de diavolul atunci când el s-a depărtat de Dumnezeu prin nedragoste de Domnul şi prin neascultare de cuvântul cel sfânt. Diavolul stă tainic înaintea omului şi se lasă văzut cum voieşte el prin om şi prin cele făcute de el prin om, iar pentru aceasta trebuie învăţător încercat peste omul care voieşte să se dea de partea lui Dumnezeu şi să scape de diavolul, care are sub stăpânirea lui neamul omenesc de pe pământ, care face voia lui.

Venirea Mea cuvânt pe pământ poartă în taina ei naşterea cea de sus a omului, care se naşte de jos când se naşte pe pământ şi căruia îi trebuie iarăşi naştere dacă voieşte să fie el al stăpânului Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul şi pământul şi pe om. Trebuie să se schimbe omul ca să-L poată el vedea pe Dumnezeu şi să fie apoi fiu al lui Dumnezeu. Numai fiii lui Dumnezeu Îl pot vedea pe Domnul, Care S-a făcut Om şi Dumnezeu pe pământ. Diavolul nu poate să facă aceasta, şi se foloseşte de trupul şi de limba omului, şi aşa va lucra el până la sfârşit, împărţit în oameni, cuibărit în ei pentru lucrarea lui cea plină de moarte peste om, dar Eu, Domnul, am venit pe pământ şi tot vin, ca să stric lucrarea diavolului, să stric iscodirile minţii omului şi să-l dezrobesc pe om de sub duhul iscodirii, spre care diavolul îl îndeamnă ca să-l atragă spre el pe om apoi. Eu însă vin pe pământ cuvânt şi aşez Duhul Adevărului în oameni, Duhul Care grăieşte lămurit, descoperind lucrarea diavolului şi pe toţi cei care slujesc lui, lucrare de care omul înţelept se poate feri dacă ia aminte la Duhul lui Dumnezeu, Care grăieşte din cer pe pământ,

veghind pentru viaţa oamenilor care voiesc să-şi biruiască vrăjmaşul, pe diavolul cel fără de astâmpăr în calea oamenilor ca să-i supună el pe ei voinţei lui.

Iată de ce trebuie să-şi schimbe omul viaţa şi faţa! Omul trebuie să se facă fiu al lui Dumnezeu şi să-L vadă pe Domnul şi să se ascundă în Domnul, departe de faţa diavolului, a şarpelui cel viclean, vrăjmaş pe om de şapte mii de ani. Aceasta am să-l învăţ şi să-l îndemn Eu pe om. De aceea vin cuvânt peste pământ şi de aceea Mă descopăr Eu prin taina acestui cuvânt.

Trebuie să se nască din cer oamenii. Eu de aceea vin şi cuvintez, şi sunt Cel ce făcut cerul şi pământul şi pe om. Diavolul s-a născut în om prin neascultarea de Dumnezeu a omului şi se naşte din om acest vrăjmaş, iar Eu Mă fac Învăţător din cer peste om ca să-i fac lui bine împotriva răului, pe care el şi l-a făcut singur, născând în el duhul diavolului, şi apoi lucrarea lui în om. Veghez mult şi iată, Îmi fac ucenici pe pământ şi-i fac pe ei casnicii Mei, căci am cetate pe pământ cu ei aşa cum omul îşi face pe pământ o cetate pentru el. Numai cei ce iubesc să poarte durerea Mea în ei, numai aceia se fac fii ai lui Dumnezeu şi casnici Lui, născuţi din durerea Mea, în dureri născuţi şi crescuţi prin ele până sus la cer, iar faţa acestora străluceşte ca şi faţa Mea, faţa celor îndureraţi ca Dumnezeu, căci durerea este adevărată, aşa cum fericirea nu poate fi, ci este ea doar nălucă şi nu rămâne şi nu se naşte din ea decât moarte. Cei îndureraţi însă sunt cei ce nasc şi sunt ca Dumnezeu, de o fiinţă cu El sunt, şi se descoperă ei din slavă în slavă şi sunt ai Domnului pe pământ şi pot în El şi pot ca El aceştia pentru slava numelui Lui. Amin.

Acum, poporul Meu, te îndemn Eu, Domnul, ridică mânuţele sus şi strigă la Mine pentru liniştirea războiului din partea celor despărţiţi acum de partea răului în neamul român şi cere-Mi Mie puterile cereşti să se împartă peste tot şi să facă ele voia Mea peste pământul şi neamul român, căci este mare răzvrătirea celor răzvrătiţi şi nu-i poate pe ei birui decât braţul Meu, pe care-l ridic mereu şi mereu îi biruiesc, dar este nevoie de stăruinţă şi de strigare, căci lupta este grea şi este de mult. Să strigăm la Tatăl, să veghem, fiilor, şi treji să veghem acum şi să chemăm Duhul lui Dumnezeu acolo unde trebuie să lucreze El mult, şi de unde se aşteaptă o izbăvire acum.

Veghem încă, fiilor, la pregătirea mesei de nuntă pentru ziua mamei Mele Fecioara, căci pornesc mulţi spre izvorul Meu cu voi aici. Voiesc pacea Mea între voi pentru strădania aceasta, căci toate pregătirile cele mari nasc încordarea cea pentru pregătirea lor şi vă trebuie mult pacea Mea, fiilor, iar voi doar să ştiţi s-o păstraţi şi s-o creşteţi între voi, ca să pot Eu prin ea să vă stau alături sub greu cu puterile cereşti, care pot, fiilor. Vedeţi voi cum se împart puterile cereşti şi cum lucrează ele dezgolirea minciunii celor ce mint fiindcă vor să stea ei mari peste neamul român? Iată, puterile cereşti, strigate de voi, lucrează, fiilor, şi scot la lumină întunericul celor ce lucrează la întuneric împotriva neamului român, de parcă ei n-ar fi români, ci duşmani ar fi. Noi însă să cerem la Tatăl înfrângerea acestei furtuni şi ruşinarea celor ce bat cu furtună ori de câte ori suflă ei cu ea şi strică liniştea văzduhului român, iar această nelinişte apasă, fiilor, ca şi pe voi, pe mulţi apasă. Tatăl Savaot să voiască El să facă linişte, că e greu de tot fără linişte, fiilor.

Îl rog pe Tatăl Savaot pentru pacea neamului român acum:

Întoarce, Tată, durerea aceasta de acum, întoarce-o în bucurie, că doare ea în mulţi, Tată! Trezeşte Tu la duhul dreptăţii Tale pe judecătorii acestei dureri, ca să facă ei voia Ta, iar Tu să le plăteşti lor după cum vor iubi ei dreptatea faptelor, Tată! Te rog aceasta din mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi, o, Tatăl Meu. Amin.

Binecuvintez acum vreme dulce pentru sărbătoarea mamei Mele Fecioara, aici, la izvor, cu popor adunat de peste tot, şi binecuvintez paşii celor ce pornesc cu inima şi cu dorul, şi apoi cu pasul spre izvor. Ard inimile lor după Mine şi după voi. Aşa să-i aşteptaţi şi voi în prag, fiilor, şi să le daţi de la Mine lor, căci au iubire.

Te las spre lucrul tău cu Mine, poporul Meu. Ai grijă sfântă de tot ce este de lucrat pentru întâmpinarea poporului care se adună la izvor. Stai înaintea Mea cu cerere pentru toate câte sunt de lucrat, iar Eu să-ţi dau şi mereu să-ţi dau pentru lucrul Meu cu tine, pentru lucrul şi pasul tău

cu Mine, o, poporul Meu, iar tu să-i înveţi pe cei ce vin să iubească ei să se facă fii ai lui Dumnezeu pe pământ, iar Eu să le fiu lor Dumnezeu pentru voia Mea cea din ei, pentru voia Mea şi nu a lor în ei, o, poporul Meu, popor al lucrului Meu peste pământ acum, la sfârşit de timp. Amin, amin, amin.

6/19 august 2012